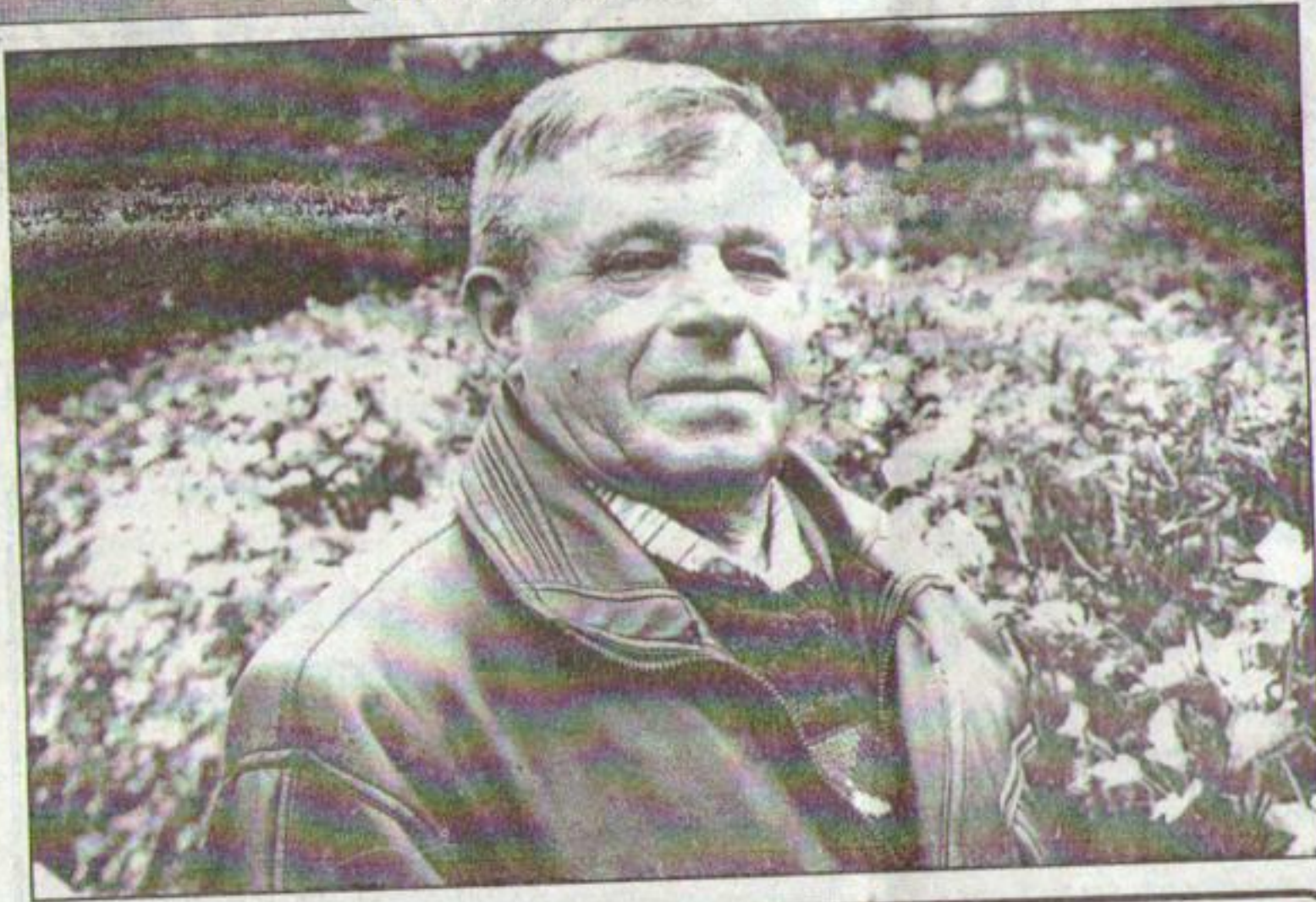

ДМИТРО Федорович Богданець зупинив свій бортовий уазик на лісовій дорозі, ступив на піщану вологу землю і замілювався осінніми витворами природи. Навколо стояли білокорі берізки, червоніли грона горобини, шелестіли пожовклими листочками молоді дубки. Рясніла багатим врожаєм і земля. Ранкові роси, густі тумани і ріденькі дощі розбудили від довгого сну строкате царство грибів. По них і приїхав у ліс Дмитро Федорович.

Раніше заслуженому механізатору української бригади тракторної бригади КСП "Колос" рідко вдавалося побувати на грибних місцях, хоч насколо села ліс. Тепер він на заслуженому відпочинку і дозволяє собі частіше побувати на тихому полюванні. І їздити до лісу є на чому — коли проводжали на пенсію, то правління господарства, за згодою всіх механізаторів, а їх понад сто чоловік, подарувало ветерану автомашину, на якій він вдень і вночі обслуговував у полі трактори і комбайни, дбав про їх безперебійну і якісну роботу, про настрій і побутове життя членів тракторної бригади.

У лісовій тиші спливали сломини про те, як вперше сів за кермо автомашини. В дитячі роки про це навіть думати не доводилось. В поліському селі Рокитне, в якому в той період, як і на сьогодні, було багато українських сімей. Але менше ніж раз на рік різ кожні 3-4 роки токольнім. Насильно влада, не

ЩЕДРЕ СЕРЦЕ ВЕТЕРАНА

дивізії, в якому було більше двадцяти різних транспортних засобів. Воїни взводу перевозили в розташування дивізії людей, пальне, боєприпаси, продукти харчування, вугілля, дрова.

Командир взводу взяв собі за правило перевіряти перед рейсом справність кожної автомашини чи автобуса, пого-

новій посаді. Він за короткий період часу обладнав механізований цех по обробці льноволокна, що в десятки разів підвищувало продуктивність праці льонарів, встановив двигок, який подавав воду до корівника, обладнав цех по лереробці деревини, де можна було обрізати і обстругати дошки та запропонував бага-

роботи в господарстві, яке в районі було серед найкращих по урожайності льону і картоплі, виробництву кормів. У 1976 році його було відзначено орденом Леніна. Щороку він одержував цінні подарунки та грошові премії від правління колгоспу.

На батька рівнялися діти. Їх у сім'ї п'ятеро. Старший син Микола ще навчається в

керівника В. П. Цісара думати над тим, як вижити, як утримати спад виробництва сільгосппродукції, як вчасно проводити всі польові роботи. Не стоїть осторонь цих важливих проблем і ветеран праці Дмитро Богданець. Після того, як передав бригаду сину Миколі, сам відремонтував комбайн СК-5 "Нива" і два роки збирав врожай зернових. Потім почав ремонтувати мотори автомашин і тракторів. Краще за нього мало хто може виконати цю роботу.

В останні роки важко стало хліборобам обмолотити колоскові, що вирощують на своїх присадибних ділянках. В господарстві обмаль бензину, скоротилась кількість справних комбайнів. Механізатор вирішив і цю проблему. На тракторному стані більше тридцяти років стояла списана ворохольономолотарка. Він переобладнав її для того, щоб обмолочувати зернові. Довелось чимало помудрувати над тим, щоб вона працювала від електродвигуна, щоб добре очищала зерно. Дмитро Федорович особисто керує в господарстві цим невеличким пунктом по обмолоту зернових. Односельчани вдячні йому за турботу про них, за його золоті руки і добре серце.

А у ветерана це в крові. Цьому його вчили батьки, так йому підказує совість. Він згадує слова своєї матері, коли вона проводжала його до армії. Вона наскладала йому у дорогу у фанерний чемоданчик усякого їства.

землях, че
зміцнюва
було не

а порядної школи. Діти вчилися в пристосованих приміщеннях. Лише в 1944 році, коли село було звільнено від гітлерівців, пішов до школи.

До призову в армію закінчив чотири класи, а після повернення — 8 класів вечірньої школи. Довелось постійно вчитися і працювати.

До техніки, прищепила йому армійська сім'я, де він служив більше чотирьох років.

В далекому Забайкаллі, де була розташована танкова дивізія, Дмитро закінчив річну школу водіїв автомашин і танків та школу сержантів. За відмінне знання техніки, дисциплінованість молодого воїна призначили командиром транспортного взводу

настрій, стан здоров'я. І це приносило позитивні результати роботи. Аварії траплялися лише непередбачувані. Тому поважали його командири і солдати взводу. Коли прийшов час звільнитися з армії, командування дивізії запропонувало Дмитру залишитися в дивізії, обіцяло присвоїти офіцерське звання, надати нову посаду і квартиру. Про ці пропозиції йому нагадували через райвійськкомат і тоді, коли він жив у батьків.

Та бажання скоріше побачити рідний поліський край, батьків та друзів взяло верх. В кінці 1955 року повернувся в село. А через місяць був призначений механіком колгоспу. Своє знання техніки, ентузіазм в роботі Дмитро в повну силу використовував на

той час були дуже потрібними в господарстві

А коли в 1960 році захворів бригадир тракторної Дмитро Яремчук, то правління колгоспу без особливих роздумів запропонувало очолити її механіку колгоспу. Обсяг робіт для Дмитра Федоровича збільшився у десятки разів. Та він не пасував. Про те, як він виконував свої обов'язки, свідчать його відзнаки.

Уже в 1969 році поліському хліборобу присвоєно звання "Заслужений механізатор України", а в 1972 році, за найкращий показник в області по собівартості тракторних робіт (один умовний гектар був дешевший обласного на 2,2 крб.) був нагороджений орденом Жовтневої Революції. За підсумками

школі, часто відвідував тракторний парк, допомагав механізаторам ремонтувати причепне знаряддя, був вдячний тому, хто його брав у кабінку трактора. Тому після закінчення десятирічки і курсів трактористів сів за кермо трактора. У майстерності і ставленні до роботи не відстає від батька. За успіхи в роботі він був обраний делегатом на третій з'їзд колгоспників СРСР у Москві, де він одержав в нагороду трактор Т-150 "К". Нині Микола очолює тракторну бригаду, якою більше 30-ти років керував батько. Трактористом в господарстві працює і наймолодший син Вячеслав. Трое інших дітей трудяться на різних роботах.

Нинішня скрута в КСП змушує кожного трудівника та його

яєць, сала, коржиків, хліба. Побачив це Дмитро та й каже: "Мамо, а хіба ж оте я все поїм?" А вона й відповідає: "А ти, синку, і не старайся сам усе поїсти, бо ти ж будеш серед людей". Он яка мораль. Про людей думай. Поділись...

За щедре серце, за турботу про людей в день сьомої річниці незалежності України ветерану праці вручено Почесну Грамоту райдержадміністрації. Своє щастя Дмитро Федорович знайшов у творчій праці, добрих людях, що оточують, у буденних і таких потрібних справах.

А. ГРЕЧКО,

заступник голови районної ради ветеранів війни і праці, член Спілки журналістів України.